

- Կիրակի օրը Երեւանում մրցաշարին մասնակցելու գնացի: Այն անցկացվեց եւ երկուշաբթի

Թբիլիսի էի վերադառնում: Դիլիջան-Իջեւան ճանապարհահատվածում պարեկային մեքենան կանգնեցրեց: Չգիտեմ անգամ, թե հիմա այդ ծառայությունն այնտեղ ինչպես է կոչվում...

Ոստիկանության աշխատակիցը, Արայիկ անունով (ցավոք ազգանունը չեմ հիշում, փաստաթղթերը պահանջեց, ասելով, որ գերազանցել եմ արագությունը: Ինչ խոսք, սկսեցի հակառակը ապացուցել, նա ժպտաց եւ ցույց տվեց տեսագրությունը, ըստ որի, իրոք արագությունը գերազանցել էի: Այլ ելք չունեի եւ խոստովանեցի, որ խախտում եմ թույլ տվել եւ նա տուգանքը դուրս գրեց: Այդ ընթացքում Արայիկի հետ զրուցեցի եւ հարցրի, որտեղ կարող եմ գնել հայկական կոնյակ: Սովորեցրեց, թե որտեղ կարող եմ գնել եւ ինչ գնով: Կատակեցի, ահա խնդրեմ, մի շիշ կոնյակի արժեքով արդեն տուգանեցիր: Հանգիստ լրացնելով տուգանքի թերթիկը՝ աչքի տակով նայելով ինձ, ժպտերես ասաց. « Ցավդ տանեմ, երբ կրկին հայտնվես մեր կողմերում, իմ համարը գրիր, եւ մի լավ կոնյակ իմ կողմից կլինի»:

Մտածեցի, ըստ երեւույթին հիշել է «Միմինոյի» կադրերը եւ «Միզանդարի-Խաչիկյան» բարեկամության մասին իմ սիրտն է ցանկանում շահել: «Աստված գիտի՝ այստեղ էլ երբ կհայտնվեմ», - ասացի եւ հրաժեշտ տվեցի:

Վերադարձա Վրաստան: Չնայած հայաստանցի ոստիկանի կողմից տուգանվել էի, սակայն տրամադրությունս այնքան բարձր էր, կարծես ոչ թե պատժվել, այլ պարգևատրվել էի... Երկու օր անց, ընկերոջս խնդրանքով, կրկին Հայաստան ուղեւորվեցի: Ճանապարհին ընկերոջս պատմեցի տեղի ունեցածի մասին եւ մոտավորապես նույն տեղում կրկին հանդիպեցի պարեկային նույն անձնակազմին: Գլուխս պատուհանից դուրս հանեցի եւ կատակով ասացի. «Ֆրունզիկ ջան, իմ կոնյակը ո՞ւր է...»:

Նա մեքենայից դուրս եկավ, մոտացավ մեզ, տվեց իր հեռախոսահամարն ու ասաց. «Երբ կվերադառնաք, զանգեք»:

Երեկոյան, երբ վերադառնում էինք, զանգեցի Արայիկ-ոստիկանին: Ճանապարհին դիմավորեց եւ 5 աստղանի «Իջեւան» կոնյակը մեծ սիրով նվիրեց: Անչափ ուրախացա, կարծես գանձ էին նվիրել: Փաթաթվեցինք, միասին լուսանկարվեցինք:

Ահա այսպես ես գտա իմ բարեկամ «Ֆրունզիկին»: Հիմա ես ու Արայիկը բարեկամներ ենք եւ հաջորդ իմ գնալուն, ինչպես խոստացել է իմ բարեկամ ոստիկանը, ինձ տուժայով է հյուրասիրելու:

- ԲԱՅԵՐԻ ԲԱՅԵՐԻՆԻՆԻ, ԲԱՅԵՐԻՆԻՆԻ ԲԱՅԵՐԻ ԲԱՅԵՐԻ ...

- Հիանալի կոնյակ էր: Ապրի Արայիկը: Գիտեք, երբ փաստաթղթերը լրացնում էր, կասկածանքով հարցրեց՝ հա՞յ ես: «Ո՛չ, - ասացի: Միաժամանակ, հայելու մեջ նայեցի դեմքիս՝ քթիս... Վա՛խ, երեւի կասկածի պատճառը քիթս է..., - ու ծիծաղեցի, երեւի մտածեց, թե ազգանունը վրացական է, բայց քիթը իրեն «ծախեց»...

Բ.Բ. XXI դարի Վալիկոյի եւ Ֆրունզիկի պատմությունն այնքան հուզեց, որ կապվեցի երեւանյան իմ գործընկերոջ հետ.

- Տեսնում եք, ձեր ավտոճանապարհներին բարեկամական ի՞նչ կապեր են հյուսվում, - ասացի եւ լուսանկարն էլ ցույց տվեցի:

Միայն տեսնե՞ք նրա ուրախությունը: «Այս մասին անպայման հայկական մամուլում էլ կգրեմ եւ համոզված եմ, որ այդ ոստիկանը, անպայման կարձագանքի»:

Այսպիսով, մի շիշ կոնյակը բարեկամության այնպիսի կրակ է վառել, ինչպիսին «Միմինո» հանրահայտ ֆիլմում. «Текб nt,z ,eltn ghbznyj, vyt nj;t ,eltn ghbznyj...»:

Սիրտս վկայում է, որ այս ամենը կունենա իր շարունակությունը:

000 000000